

Sygn. akt V.2 Ka 287/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Krzysztofa Hynka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wodzisławiu Śląskim

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2018 r.

sprawy: **K. W.**

córki H. i T.

ur. (...) w W.

oskarżonej o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 13 marca 2018r. sygn. akt II K 289/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. obciąża oskarżoną na rzecz Skarbu Państwa opłatą za II instancję w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych i zasądza od niej wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

SSO Jacek Myśliwiec

Sygn. akt V.2 Ka 287/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 13 marca 2018r., sygn. akt II K 289/18, uznał oskarżoną K. W. za winną tego, że w dniu 28 maja 2017r. w R. na ulicy (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,54 mg/l i 0,48 mg/l i 0,98 i 0,97 promila zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadziła w ruchu lądowym samochód osobowy marki R. (...) o nr rej. (...), czym wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a §1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył jej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 §1 i §2 kk i art. 70 §1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Na podstawie art. 42§2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Na podstawie art. 43a §2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 zł.

Na podstawie art. 63 §4 kk na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył oskarżonej okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 28/05/2017r. do dnia 13/03/2018r.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia (...)r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe tj. wydatki w kwocie 70 zł oraz opłatę w kwocie 120 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonej, który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, tzw. błąd braku ustaleń, polegający na pominięciu przy ustalaniu stanu faktycznego istotnych informacji wynikających z zeznań J. W., wyjaśnień oskarżonej oraz notatki urzędowej podczas gdy z dowodów tych wynika, że mąż oskarżonej jechał samochodem z nią, miał w dniu zdarzenia uprawnienia do kierowania pojazdem, był trzeźwy, nie było żadnych przeszkód, aby zamiast oskarżonej kierował pojazdem, a po zatrzymaniu funkcjonariusze policji przekazali mu samochód i to on prowadził pojazd w drodze powrotnej, przy czym błąd ten miał istotny wpływ na treść orzeczenia, bowiem wpływał na określenie winy i zamiaru oskarżonej oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu;
- obrazę przepisów postępowania, tj. art. 410 kpk w zw. z art. 366 #1 kpk poprzez nieujawnienie notatki urzędowej z dnia 28 maja 2017r., a gdyby uznać ją za ujawnioną to nie ocenił jej i nie ustalił stanu faktycznego na jej podstawie, podczas gdy sąd powinien ujawnić notatkę urzędową, ocenić ją i ustalić na jej podstawie stan faktyczny, bowiem powinien dążyć do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy czym obraza ta miała istotny wpływ na treść orzeczenia, bowiem potwierdzała zeznania świadka, wyjaśnienia oskarżonej co do możliwości kierowania pojazdem przez męża oskarżonej, a w konsekwencji miała wpływ na określenie winy i zamiaru oskarżonej oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu,
- obrazę przepisów postępowania, tj. art.7 kpk poprzez dowolne uznanie części wyjaśnień oskarżonej za niewiarygodne:
- wbrew zasadzie prawidłowego rozumowania, poprzez błędne wnioskowanie a minore ad maius zarzucając winę umyślną, która została wywnioskowana z zarzutu lekkomyślności „powinna była przewidzieć”, podczas gdy a minore – popełnienie czynu lekkomyślnie nie stanowi przestępstwa z art. 178a §1 kk,
- wbrew doświadczeniu życiowemu, poprzez pominięcie zasady, że człowiek działa racjonalnie i jeżeli może osiągnąć cel bez popełnienia przestępstwa to tego nie robi, podczas gdy w niniejszej sprawie ma ona zastosowanie,
- wbrew zasadzie prawidłowego rozumowania, poprzez pominięcie spójnych wyjaśnień oskarżonej zeznań jedynego świadka, podczas gdy z zasad logiki (równoważności) wynika, że jeżeli zeznania są tożsame i jedno sąd uznał za wiarygodne to drugie również muszą być wiarygodne;

przy czym obraza ta miała istotny wpływ na treść orzeczenia, bowiem prowadziła do ustalenia winy nieumyślnej – lekkomyślności, a zatem oskarżona nie popełniła zarzucanego występku, który może być popełniony tylko z winy umyślnej;

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 178a §1 kk poprzez błędną subsumcję ustalonego stanu faktycznego polegającą na stwierdzeniu popełnienia przestępstwa z art. 178a §1 kk zarzucając winę mieszaną: umyślną co do prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości i nieumyślną w postaci lekkomyślności co do zawartości alkoholu w

wydechany powietrzem, podczas gdy przestępstwo to może popełnić tylko umyślnie i swym zamiarem obejmować również stan nietrzeźwości.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej na uwzględnienie nie zasługiwała i to w stopniu wręcz oczywistym. Podniesiony w niej zarzut błędności w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku był nie tylko bezzasadny, ale wręcz miał charakter życzeniowy. Powyższy zarzut byłby słuszny tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem Sąd ten wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia faktyczne, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Z faktu, że sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów, do czego zresztą był zobowiązany, nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne, jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania, zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk. W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Odnosnie wyjaśnień oskarżonej, na które w apelacji powołuje się skarżący, to wypada tylko zauważyć, że wyjaśnienia te zostały poddane przez Sąd I instancji analizie i konfrontując je z całokształtem zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy uznał je za nieprzekonujące. Należy zwrócić uwagę, iż apelacja obrońcy oskarżonej mimo rozbudowanej treści zawiera zasadniczo tylko jedną tezę wynikającą z treści wyjaśnień oskarżonej, iż ta prowadząc pojazd w dniu 28 maja 2017r. czuła się trzeźwa i nie odczuwała skutków alkoholu. Oskarżona oczywiście mogła „czuć się trzeźwa” w sytuacji, gdyby zawartość alkoholu w jej organizmie miała wartości graniczne nieznacznie przekraczające ustawowy próg trzeźwości. Tymczasem bezsporne i niekwestionowane badania wykazały zawartość ponad promila alkoholu w jej organizmie. W takiej sytuacji wyjaśnienia w tym zakresie oskarżonej są w istocie jej „pobożnymi życzeniami” lub też odczuciami osoby głęboko nietrzeźwej.

Należy mieć duże wątpliwości co do wyjaśnień oskarżonej, iż zawartość jednego promila alkoholu w organizmie była efektem spożycia dzień wcześniej około godziny 20.00 250 ml wódki. Badania naukowe wywodzą bowiem, iż aby taki stan upojenia alkoholowego osiągnąć o godz. 10.00 rano dzień wcześniej musiano by spożyć dużo więcej alkoholu niż deklarowała to oskarżona. Inną możliwością jest stałe tzw. nadpijanie” w przebiegu ciągów opilczych. Oskarżona jest osobą dorosłą, sprawną intelektualnie i zdaje sobie sprawę ze skutków działania alkoholu, dlatego też nie można traktować poważnie tego fragmentu jej wyjaśnień, w którym stwierdza, iż nie miała świadomości stanu swojej nietrzeźwości. Opierający się na swoistym paradoksmacie argument apelującego, iż jechał wówczas z nią trzeźwy mąż, który mając uprawnienia do kierowania, mógł sam kierować tym pojazdem, nie wychodzą poza ramy spekulacji. W sferze założeń idealistycznych, bowiem jest założenie, iż sprawca przestępstwa, mogąc go uniknąć, korzysta z takiej możliwości. Jest bowiem oczywiste, że zarzucalność przestępstwa opiera się na tym, iż sprawca, mając możliwość odstąpienia od popełnienia przestępstwa, nie daje posłuchu normie i przestępstwo to popełnia.

Należy zwrócić uwagę, iż fakt przebywania w samochodzie trzeźwego męża oskarżonej był w sprawie bezsporny, stąd nie do końca dla Sądu zrozumiały jest cały tok specyficznych wywodów, mających ten fakt dodatkowo wykazywać. W tym stanie rzeczy nie może budzić żadnej wątpliwości przyjęta przez Sąd kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonej czynu.

Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważają one trafności

rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości iż oskarżona dopuściła się przypisanego jej przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Wymierzonych oskarżonej kar i środków karnych zważywszy, że orzeczone zostały w minimalnych przewidzianych ustawą rozmiarach, zaś kara pozbawienia wolności wymierzona została z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surowe.

Z tych też powodów i w tej części brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

Z tych względów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.